

Cselekvő nap Óbudaváron -- 2024. március 15.

2024. március 15-én, nemzeti ünnepünk hajnali óráiban itt is, ott is megszólaltak az ébresztők: „Talpra magyar!” – indulni kell Óbudavárra, mert *Áts András azt üzent*, cselekvő nap lesz, Bulányi Gyurka bácsi nyaralójának (most már a Bokorház) kertjét kell kitisztítani.

Szinte pontban 9 órakor sorra megérkeztek az autók a falu Fő utcájába, aztán a 25-ös házba vezető keskeny ösvényen libasorban vonultak be a dolgozók, hozva magukkal a szerszámokat és az ellátmányt, s mit szükségesnek véltek.

Bizony, az első látvány, ami fogadott, letaglózó volt. Tanos Andrisék két napot dolgoztak már előzőleg a favágáson, és készültünk is lelkileg rá, de a földön fekvő, tömegesen kivágott bokrok, gazok látványa kissé elbizonytalanított mindannyiunkat: vajon mennyit tudunk mindebből feldolgozni?! A megbontott tető és az udvaron álló jókora törött cseréphalom sem javított a közhangulaton, noha az ács is figyelmeztetett, hogy ne ijedjünk majd meg...

Szerencsére a telek alsó végén Tanos Andrisnak sikerült szuper ügyesen beállnia a teherautóval és az ipari méretű aprítógépet stabilan elhelyezni. Ez biztató kezdet volt, és az is, hogy nem esett az eső, mert előzetesen azért tartottunk attól, hogy jószándékú igyekezésünk az időjárás áldozata lesz.

Rövid egyeztetést követően megkezdődött a munka... elsőként a levágott ágakat, gallyakat az aprítógéphez kellett gyűjteni. Áts Erikáék zseniális ötlete volt, hogy két nagy ponyvát hoztak, így azon összegyűjtve húzták le a hatalmas rakásokat az erős férfiember, akikben bizony jól megizzadtak. Nagyon kemény munka volt az ágaprító *etete*se is, folyamatosan kellett betölteni a hol vastagabb, hol vékony, kusza, esetenként szúrós ágakat.

Amikor megtelt a teherautó a faaprólékkal, akkor Bokorligetre vitték a szállítmányt, a bekötő út feltöltésére hasznosult.

A *rőzsegyűjtés* közben pedig zajlott a *finomítás*, további kivágásra ítélt fák, bokrok *leterítése*.

Párhuzamosan ketten fűkaszával dolgoztak a nem fás telekrészen, a tavalyi száraz fűvet, gatz vágták le, ami ugyancsak erős fizikai igénybevétellel jár.

Telt-múlt az idő, lassan tisztult a kép, fogyott a zöld hulladék..., s megszólalt a déli harangszó, de volt, akinek a gyomra is jelzett, bár a Szebeny Piroska által készített sajtos kifli is szépen fogyott menet közben.

Az éhesek és a még dolgozni akarók közötti véleményeltérés miatt szavazásra került sor, ami az előbbi csapat javára dőlt el, így Erikáék *kibontották* a „paplanos” fazekat, amiben jó meleg maradt az ízletes húsos tarhonya, remek csemegeuborkával kiegészítve.

A finom *hazai* meggyes sütit szintén Piroska hozta, és még fánk is szerepelt a desszert-kínálatban.

Úgy hisszük, nem maradt éhes ember... az egy Péter, az öt (!) András és a többiek sem.

Elegáns tálakról, kanalakról Kecskés András gondoskodott (az otthoni mosogatást is magára vállalva), ezzel védve a természetet a műanyag hulladéktól.

Helyben nem is nagyon tudtunk volna rendesen mosogatni, sajnos a vízvezeték meghibásodott. A vízórától a kerti csapig kreatív megoldásokkal György Zoli kivezette egy slagon a vizet, mert a tetőcsere munkálataihoz szükség lesz vízre.

Rövid pihenő után délután folytatódott a munka, cibáltuk, gyűjtögettük a gallyakat, metszettünk, húztuk-vontuk a ponyvát, tápláltuk a darálót... A tűzfának alkalmas, vastagabb fatörzseket külön rakásokba hordtuk, meg is van a helye, rászoruló családnak szeretnénk adni.

A munkanap végén elosztottuk az ebéd maradékát, az erőnkből még futó kisebb rendezkedéseket végeztünk, összepakoltuk a szerszámokat, és már sötétedett, amikor hazaindultunk.

Búcsúzóul végignéztünk az elvégzett munkánk eredményén, és nagy örömmel, megelégedettséggel állapítottuk meg, hogy fantasztikus munkát végzett a 18 fős csapat, elképesztő a mennyiség is, minőség is, és nagyon jó volt megtapasztalni, hogy mindenki maximális erőbedobással kereste, végezte a feladatokat. Elfáradtunk rendesen, de szívmengető érzés és élmény volt részt venni ebben az *akcióban* a *márciusi ifjakkal* és a kicsit régebben fiatalokkal, azért is, mert ezen a munkaszüneti napon (sőt nemzeti ünnepen) pihenhettek, szórakozhattak volna a csapattagok.

Bízom abban, hogy a közös élmények, beszélgetések kicsit kompenzálják az erőfeszítéseket, fáradtságot, és növelik a Bokor közösségi erőterét – akkor is, ha épp a *bokrok* kivágásán és eltüntetésén dolgoztunk. Ráadásul egyébként felhős napot prognosztizáltak az időjósok (tartottunk az esőtől is), ilyen ragyogó napsütésre nem számítottunk, gyönyörű idő volt. Szerencse ez vajon vagy *rendezés*?

A szemközti dombokra szépséges a kilátás (és most már látható is), bízom benne, hogy az egyéb munkák *kilátásai* is hasonlóan jól alakulnak. Nemcsak „az aratnivaló sok”, az óbudavári Bokorházon és hatalmas kertjében is sok még a munka – „de a munkás kevés”. Nagyon várjuk továbbra is az önkéntes segítőket, hogy kialakítsunk egy kellemes pihenőhelyet, ahol töltekezni tudnak családok, kisebb társaságok, és így élettel, vidámsággal teljen meg a hely, *örökségünk* kézzelfogható része.

Szívből köszönjük minden résztvevő áldozatos, aktív és hatékony munkáját! És ha Áts András „*még egyszer azt üzeni...*”, talán mások is lelkesen jönnek Óbudavára *kacagós* élményeket szerezni.

Rengeteg felvétel készült, a bőség zavarával küzdve beillesztettem ide *néhányat* ízelítőül.

Végli Györgyi